

Продължение от " [Съпротива?](#) "

Защо не се ожениш, детето ми? - казвам на другия. На 30 години си станал. За какво да се женя, отче, родителите ми не ми показаха нещо хубаво, та да поревнувам, че са се оженили. Те какво постигнаха? Ожениха се, създадоха съпротива и разочарование в нас, и не искаме да се оженим

.

Това е целта - не думи, а излъчване. Христос три години говорил и Неговите малко думи докосват душите на хората. Ние говорим хиляди думи на децата и от едното влиза, а от другото излиза. Защо? Защото думите ни не излизат от душата ни. Не излизат от нашия живот, а от Трябва! Трябва да го кажа! Трябва да поправа детето ми! В стрес бащата тръгва да предаде на сина си уроци по спокойствие, майката паникьосана, подлудена от тревога, дори тя самата не вярва в Бога. Защото, ако вярваше, нощем щеше да спи, а не да търчи да следи сина си къде е и какво прави. Това какво е? Неверие. Довери живота си на Бога, помоли се, поговори **Му** и след това се остави на Бога, отмори и кажи: Бога, в Който вярвам, ще помогне на детето ми. Тази молитва знаете ли как ще отиде в детето? - ще отиде като милувка и ще му каже: не върви там, не прави това, някой се моли за теб, някой те обича. Докато ние какво предаваме на детето? Смут. Смутни мисли, паникьосани помисли, болен климат у дома, врява и напрежение, викове, ругатни, неразбирателство, съпрузи, които не могат да комуникират, но детето чувства това, душата му не намира мир и се противи. Това е целта - как ще победим злото в света само с добро. Само чрез любовта ще промениш своя човек, който се противи. Само с любов. С нерви ще постигнеш за един ден да направиш каквото искаш с детето си (или с мъжа си). Наложил си се? Браво. Но в дългосрочна перспектива? - нищо. След пет дена- отново си загубила всичко. Бог ни показва, че отмъщава, но всъщност Той не отмъщава, а отмъщава на Своите врагове само със Своята любов. Св. ап. Павел се противял, не искал да чуе за Църква, Христос, Бог, но Бог спечелил този противящ се човек чрез атаката на Неговата светлина и любов. Там, където отивал да гони християните, внезапно Бог му открил светлина и любов в сърцето и той се стопил. Христос му казал: защо Ме гониш? Защо воюваш с мен? Аз те обичам. Любовта на Христос смекчила душата на апостола. Христос не отишъл с власт, с наказание, с отмъщение, а с любов. Старец Паисий излязъл от Света Гора - знаете ли кога? Когато излъчвали филма на Скорсезе. Казали му, че направили филм за Христос, който не е основан върху Евангелието. И какво казал: ще изляза от Света Гора, защото това, което правят хората, не помага на душите им. Той отишъл на

Ударите на любовта

Написано от Архим. Андрей Конанос
Петък, 07 Октомври 2016 14:09

протеста, където имало и хора, които викали против Църквата. Той какво направил? Хванал ръката на някой от тези, които протестирали от другата страна,, той си вцепенил и си казал: този поп ще ме удари! и вдигнал ръка да се защити. Старецът Паисий обаче го хванал за ръката и вместо да го удари, я целунал и реакционерът замръзнал на място. Старецът му казал:

- Детето ми, знаеш ли с Кого воюваш? Христос е любов. С това, което правиш сега, принизяваш Христос, Който толкова те обича.

Младежът останал с вдигната ръка във въздуха. Вместо да го удари с ръка, старецът го ударил с бича на своята любов. Другият се предал. Това ще рече любов, това ще рече печеля душата на човека реакционер. За мен най-голямата наслада през 20 години в училище бяха тези деца реакционери - най-добрите деца. Много добрите деца- добри бяха, шестица им поставях, на всички поставях шестица, за да ми е мирна главата, защото, ако сложиш петица, започват дискусиите и т.н. Каза ми го един учител. Не се е разкажал никой, който е поставил шестица – говорим за предмета вероучение. Но това стана през последните години, когато се пробудих. В началото мерех всичко „с капкомер“, гледах справедливостта, казвах на контролното: много зле, тройка! И някой ми каза: добре, сериозно ли мислиш? Децата какво ще помнят от тебе? Че са получили тройка? И си казвах, *да, но справедливото е. . !* Какво ще рече справедливост? Бог справедлив ли е? Когато поставя в Рая пръв един разбойник, справедлив ли е? Той е несправедлив и Неговата справедливост е Неговата любов. Любовта не гледа така на нещата, а с друго око и с друго сърце. Справедливост е когато имаме шест портокала, ти да изядеш три и аз три. Но за Бога справедливостта е да ти кажа- колко искаш? Искаш пет да си направиш сок? Вземи пет, а аз ще взема един. Това е справедливостта за Бога. Това е любов.

Децата в училище ме научиха, децата реакционери бяха на-добрите.

Веднъж едно дете влезе в клас, часът вече беше започнал, аз имах нерви и когато започне часът, исках всички да са вътре. За да не омаловажават моята персона, трябваше всички са дошли. Но горкото дете беше закъсняло, защото играеше баскетбол и влезе с 7 минути закъснение, и не само това, а и тупаше топката вътре. Аз говорих за Светия Дух, а той с топката туп-туп-туп. Казах му:

- Бързо навън!

Ударите на любовта

Написано от Архим. Андрей Конанос
Петък, 07 Октомври 2016 14:09

В онзи момент се ядосах много, егоистично. Изгоних го от час. То и се обърна и ми каза (ах какво ми каза!):

- Да ти кажа ли нещо? Само расото ти зачитам!

Леле. . . В онзи час си спомних и му казах:

- Добре, имаш право, само расото ми зачитай. Излез сега навън!

То излезе навън. След това си мислех за случката, казвах си: виж, горкото дете, различни нещата и добре каза, попът е поп, но като човек му се отнесе отвратително с мен, изгони ме. Това дете за мен беше едно предизвикателство. Сякаш Бог ми казваше: отче Мой, тук те искам, добрите деца са добри, на тях им казваш стани - стават, седни - сядат, каквото искаш. Въпросът е можеш ли да помогнеш на това трудно дете да се услади душата му? Можеш ли да станеш приятел на това дете, да те гледа в междучасието и да не свива встрани, за да те избегне? Това дете днес е монах някъде и носи расо - уважаваше моето расо, сега уважава своето расо. Видя ме един път, след години, спомни си за случая и каза: извинявай, че ти говорих така, а аз му казах: прав беше - нараних те и те разочаровах.

Тези деца реакционери ни предизвикват да покажем качеството на нашата душа, колко истински обичаме, какво търпение имаме, доколко Бог е в сърцето ни. С любов обаче. Разбира се, когато всичко върви добре при теб, е добре. И вие сега тук сте добри. Въпросът е ако дойда у вас, ако живеем заедно няколко дена и мине известно време, опознаеш ме и ти кажа: не искам това ядене! и започнеш да се нервираш, и аз да се нервирам - там как ще се разберем и там да дойде Христос. Христос идва в „търкания“ на живота, в събитията, в проблемите и там се разхубавява живота ни. Хората-реакционери до вас са предупреждение от Бога, че трябва по-добре да се потопите във вашето сърце да видите какво става във вашия душевен свят, какво постигна с този твой мъж, как го спечели; с жена си - как я спечели, колко години сте женени - 15-20-40? Какво постигнахте, опознахте ли се, обикна ли го? Разбра ли го, или още се нервираш за някои неща, които прави, предизвикваш го да мърмори или мърмориш и го предизвикваш по този начин? В това е въпросът.

Ударите на любовта

Написано от Архим. Андрей Конанос
Петък, 07 Октомври 2016 14:09

Християнското мърморене, християнските оплаквания, християнският ропот е лошо нещо. Вие сте християни? - покажете го с вашата радост въщи. Децата да казват, че имаме щастливи, радостни родители.

Сега ме докара един човек и по пътя трафикът беше натоварен, пред нас някой шофираше странно. Шофьорът на нашия автомобил се смееше - в часа, в който аз щях да се нервирам и да удрям по волана; а той се смееше. Неговият внук, който също беше с нас, получи посланието- дядо ми е спокоен човек. В часа на трафика той се смее. Кой се смее при натоварен трафик? Всички търсим нещо да ударим, да махнем с ръка и нещо да кажем. А той се смееше. Не е нужно този човек да прави голяма проповед на внучето си за мира и спокойствие, защото му го показва. Това дете расте в среда на душевно спокойствие, сърдечен покой и чувства Бога много хубаво в себе си. Разбирате ли това? Отиваме с деца в Егина да се помолим на свети Нектарий, и децата казват *не искаме да дойдем*, но бащата казва *ще отидем и ще изпеете една песен*

.
Ама не искаме да ходим в Егина от Атина, тук има църкви

.
Не, ще отидем в Егина

! - насила -

и ще се изповядате!

Влизат в колата и отиват в Пирея да вземат корабчето, по пътя има трафик, бащата гледа часовника, ще пропуснат кораба, удря по волана, свири с клаксона отпред и гледа назад. Жена му до него казва: моля те, ти казвах да . . .

Престани да не изядеш и ти някоя шамар

! А децата отзад си казват шепнешком- и

междувременно ни водят при св. Нектарий в Егина за молитва

! Нормално е в даден момент тези деца да кажат- какво видях в този дом, за да не се възпротивя, какво видях?

Как в крайна сметка печелиш човека? Мнозина се възпротивяват, защото са видели лоши примери. Разочаровали са се, скандализирали са се от нещо. По време на окупацията четох, че някой загубил вярата си и напуснал Църквата, защото при раздаването на храна по време на окупацията, когато отишъл да вземе храна, имало много хора, които се блъскали всеки да вземе една чиния ядене, и докато чакал, някой го ударил с юмрук и чак стомахът го заболял. Той погледнал да види кой го ударил. Случайно това бил неговият учител от неделното училище, но на опашката той не го забелязал. И казва: не можеш, приятелю мой, в неделя да ми говориш с уста, че Бог е любов, а в понеделник да ме удряш в устата, за да се наредиш пръв на опашката.

Ударите на любовта

Написано от Архим. Андрей Конанос
Петък, 07 Октомври 2016 14:09

Хората искат вдъхновение, искат примери, да видят, че и ти живееш това, на което поучаваш. В училището никога някое дете не ми направи забележка, че съм грешен. Винаги обаче ми казваха: не ни харесва, отче, лицемерието. Грехът е човешки- всички правим грешки. Никой няма да ти каже защо направи някаква грешка, но когато се преструваш, че ти си най-добрият на света, правиш се, че ти си най-добър от всички и ги унижаваш и обиждаш, това ги принуждава да те проучат още по-строго. И ако не те намерят такъв, какъвто казваш, че си, се разочароват, реагират и казват: *видяхме и поповете, видяхме го и този отец, видяхме и този учител.*

Едно казва, а друго прави. Това предизвиква разочарование в хората. Затова всичко, което днес казваме, ни води до себепознание. Нека всеки изследва себе си, да види колко обича Бога, да види колко е омекнала душата му, нека помисли вечер преди да легне: в този дом аз какво съм- когато децата мислят за мен, какво чувстват за мен? Ядосват се? Сега, когато синът ми ще се ожени и ще разтвори криле в живота, ще се радва ли, че си тръгва от къщи и казва слава Богу, че ще си почина от този натиск, или казва: колко хубаво беше в къщи, имахме хубав дом - любов, уважение, свобода, благородство. Това е въпросът. Какво излъчваш около себе си.

Въпросът е аз и ти какъв Христос излъчваме- пред моя човек, в какъв Бог съм повярвал, какъв Бог съм обикнал. Един Бог, Който е на небесата с мълнии, или един разпнат, изстрадал, смирен Бог, Който уважава другите? Колко хубаво казва Христос на учениците Си- да не би да искате и вие да си тръгнете? Сигурно ви упражнявам натиск, сигурно се чувствате зле? И апостолите казали - Господи, къде да отидем, Ти си най-добрият! Имаш думи за вечен живот. Каквото казваш, е много хубаво. Обичаме те, доближаваме Те. Аз недоумявам, че Христос е свят и грешни жени отивали при Него. Добре, не се ли срамували да кажат, че мале, Той е свят, ние сме далеч, не сме достойни! Или учениците Му говорили странни неща. Дай ни, моля Те, власт да застанем първи до Теб, аз да седна оттук, той оттам, да сме на власт. И питам: Христос карал ли ги е да чувстват страх от Него? Не, Той ги обичал. Съпротивите падали пред Него. И казвали: Искаме да Те докоснем, да Те обикнем, искаме да сме до Теб. Това е хубаво. Нека бъдем смирени, не знаем всичко за Бога. Когато ти казват някое недоумение, не отговаряй, ако не знаеш. Другият по-добре ще се почувства и няма да реагира. Ако се правиш, че знаеш всичко, другият ще реагира и ще възпротиви.

Това, което печели хората, е колкото се може повече да премахнем егоизма от нашия нрав, поведение, ум и идеи.

Имате много хубави домове, много хубави семейства, малко неща трябва да промените, и ако ги промените, всичко ще върви много добре. Направете нещо климатът къщи да

Ударите на любовта

Написано от Архим. Андрей Конанос
Петък, 07 Октомври 2016 14:09

стане по-благ, приятен, благороден. Не говорете толкова рязко на хората до вас и не ги обиждате. Вашият твърд мъж е като овчица. Една жена ми казваше:

- Моят мъж, отче, ако го познаеш, е тиранин! Егоист!

Тя говореше постоянно такива неща, а между другото е църковен човек и идваше и се изповядваше. Казах ѝ:

- Може ли да го видя някой път?

- Ще го видиш!

Горкият дойде. Едно човече. Спокоен, тих, дойде, говори ми спокойно, каза: какво да ти кажа, господин отче! Не знаеше как да ме нарече. Господин отче, какво да ти кажа, отивам вкъщи, все ми крещи и аз не съм добър, но и тя цялата е в нерви, крещи ми и аз след това се противя, не ме оставя на мира. Завчера ядях, тя викаше около мен, мърмореше на ушите ми и ми се караше.

И казах на жената – добре, него ли наричаш тиранин? Два-три подходящи бутона да му натиснеш, ще бъдеш царица с него.

Тя обаче настояваше. Хайде, ти си правата. След това бракът ти ще устои ли? Въпросът е бракът да устои, а не да ти кажат, че ти си права.

- Аз съм права, отецът ми го каза! . .

Ако разчитате с вашето право и егоизъм, и започнете да говорите *Да да, да се унизя!*
-Да, унизи се! Христос влезе в гроба за теб, сега и ти ще се унизиш за малко. Не пречи.

Ударите на любовта

Написано от Архим. Андрей Конанос
Петък, 07 Октомври 2016 14:09

Казах на една жена: няма се оженихте да видите кой ще победи, кой ще се наложи? това какво показва - че всички дълбоко в себе си търсим оправдание, някой да ни каже: имаш право детето ми. Това оправдание обаче съществува, Христос ни го дава. Когато казва: детето Ми, обичам те и така, както си, дори с твоите грешки - от това да вземем оправдание. Между нас съгрешаваме, но нека признаваме нашите грешки, не се бой да кажеш пред мъжа си:

и

аз имам недостатъци, увличам се!

, така жена ти ще те обикне, и съответно мъжът ти ще те обикне. Стига да го правиш по-често, а не един път. . .

Превод от гръцки: Константин Константинов{jcomments off}